

„Charles de Foucauld lelki családja”

Egy nagyszámú család

A kezdetek

Amikor Charles de Foucauld 1916. december 1-én Tamanrasset-ben meghal, a *Jézus Szent Szíve Testvérek Egyesületének* 49 bejegyzett tagja között van ő is, melyen életének utolsó éveiben igyekezett dolgozni és a *Direktóriumot* írta a számára. „Íme, halálával minden megszűnt”, írja Laurain atya, az Egyesület titkára, és mindenki azt gondolja, hogy a csoport, amely alig kezdődött el létezni, megszűnik.

Kivéve **Louis Massignon-t** (1883-1962), egy világviszonylatban ismert iszlám szakértőt, aki 1909-ben találkozott először Charles de Foucauld-val és haláláig levelezett vele. Ő mindent megtesz, hogy életben tartsa az „idősebb testvére” által megálmodott Egyesületet. Kiadja a *Direktóriumot*, létrehozza a *Charles de Foucauld Társulatot*, amelyre megkapja Amette bíboros engedélyét. És főleg „indítványozza” – saját szavai szerint – René Bazin regényírónak, hogy írjon egy életrajzot Károly testvéréről. 1921-ben megjelent „*Charles de Foucauld, Marokkó kutatója – Szahara remetéje*” c. könyve az első, amely leírja Charles de Foucauld portréját és bemutatja Foucauld atya üzenetének leglényegesebb vonásait. /Magyar fordításban már 1931-ben megjelenik a Szent István Társulat kiadásában, „*A Szahara Szíve (Charles de Foucauld)*” címmel! Ennek az életrajznak alapján csoportok és szerzetesközösségek születnek. Valamennyi támaszt és tanácsot talál a Társulatnál és Massignon-nál.

Massignon lassanként eltávolodik a Társulattól, de haláláig bátorítja egy férfiakból, nőkből, laikusokból, szerzetesekből, papokból álló csoportot, akiket a Direktórium lelkesége inspirál. 1947-ben a csoportnak a „Direktórium Sodalitása” nevet adja. Ezt a kezdeti csoportot ma **Sodalité-Union-nak** /**Sodalité-Egyesület-nek**/ hívják, minden kontinensen vannak tagjai.

Az első csoportok

Bazin könyvének megjelenésével először a laikusok azok, akik meghallják Károly testvér hívását, amelyet többször kifejezésre juttatott: „*Olyan keresztények kellenének, mint Priscilla és Aquila, akik csendben tették a jót*”.

1923 óta Suzanne Garde-nak van egy elképzelése, hogy Afrika északi részén jelen legyenek: „Az evangélizáció az asszonyok révén jön létre. Egy beteggondozóval, egy jótékony foglalkoztató műhellyel kezdenék meg, mindazzal, ami segítené az arabokat, hogy megszeressenek minket”. A **Charles de Foucauld csoport** így kezdődik Algériában, először Tlemcen-ben, majd El-Bayad-ban, és 1945-től a tunéziai határ közelében, Dalidah-ban. A függetlenségi háború miatt vissza kell húzódnia Franciaországba, és 1968-ban Bon Encontre-ban, Agen közelében telepszik meg.

Ugyanezekben az években jött létre a **Karthágói Miasszonyunk ápolónői** csoport, Karthágó és Tunisz püspökének buzdítására. Ugyanez a püspök 1924-ben „Charles de Foucauld szerzetes ruháját” adta **Charles Henrion**-nak és **Émile Malcor**-nak. Az ápolónők csoportjának utolsó tagjai 1961-ben kénytelenek visszahúzódnia Franciaországba (Henrion atyával), és Var régióban, Villecroze-ban telepednek le. A csoport ma már nem létezik.

Még mindig ugyanabban az időszakban, 1927-ben, **Albert Peyriguère** atya Marokkóban telepszik le (először Algériában próbált élni egy társal, Charles de Foucauld 1899-ben írt *Szabályzata* szerint). 1959-ben bekövetkezett haláláig a marokkói közép-Atlaszban lévő El Kbab-ban marad; Michel Lafon atya fogja folytatni ezt a „szerzetes-misszionárius” jelenlétet, Charles de Foucauld kifejezése szerint, amelyet Peyriguère atya átvett.

Néhány évvel később megjelennek az első szerzetes közösségek. 1933 augusztusában, Marie-Charles nővér körül megszületik a **Szent Szív kistestvérei** női testvériség, Montpellier mellett. Egy hónappal később, René Voillaume és négy másik testvér, a **Jézus kistestvérei** szerzetes ruháját kapják és Algériában megalapítják az első testvériségüket. 1939-ben, Algírban Magdeleine kistestvér és egy társa, leteszik fogadalmukat, mint Jézus kistestvérei, és Touggourt-ban, a nomádok között telepednek le. Kis eltérésekkel a három csoport szemlélődőknek és misszionáriusoknak akarják magukat tartani.

A Jézus kistestvérei férfi közösség és a Szent Szív kistestvérei női közösség eleinte inkább „kolostori” életformában élnek; a II. Világháborút követő évek a Jézus kistestvérei férfi közösség számára, a II. Vatikáni Zsinat pedig a Szent Szív kistestvérei női közösség számára egy életstílus változást és az egyszerű népszerűség körében kis testvériségek létrejöttét hozzák, amelyet a Jézus kistestvérei női közösségek már éltek. A kulcsszó „Názáret”, mint szerzetesi

életforma: hogy Isten arcát keressék, Jézus útját követve a mindennapi életben való osztozásban. A testvériségek a földkerekség különböző pontjain jönnek létre, hátrányos helyzetű, lebecsült környezetekben.

Meg kell még említeni, noha ma már nem létezik, az 1947-ben, Magdeleine de Vimont által, Bordeaux-ban alapított *Charles de Foucauld Názáretiek Egyesületét*. A *Direktórium* olvasása érintette meg, és felkavarta a szellemi sérültekkel való érintkezés, akikért csoportját leginkább szentelte.

Az „Emberek között” c. könyv kiadása és új kibontakozások

1950-ben, Voillaume atya kiadja az „Emberek között” c. könyvet. Ez a könyv ismerteti a Jézus kistestvérei férfi közösségek életformáját és a módot, ahogy Foucauld atyát követik, és üzenetét magyarázzák. Mert meg kell magyarázni azt, ami ekkor, mint újdonság jelenik meg; sürgeti minden keresztény meghívását az Istennel megélt barátságra és azokra az utakra, amelyeket magunkévá kell tenni a világba megélt „szemlélődő élet” során. Ennek a könyvnek jelentős hatása lesz, és több nyelvre lefordítják; általa sokan megismerik Charles de Foucauld-t és lelkeségét. Magyarul 1969-ben jelent meg először, majd másodszor 2007-ben az Agapé kiadó gondozásában. Voillaume atya tanácsaival segíti a csoportokat, amelyek ebben az időszakban jönnek létre.

1950-ben Provenchères érsek, Aix-en-Provence püspöke, hivatalosan elismeri a *Charles de Foucauld Világi Testvériséget* (kezdetben ezt Charles de Foucauld Testvériségnek nevezték). De valójában több évvel korábban, számos franciaországi városban keresztény csoportok /férfiak, nők, egyedülállók és házasok, laikusok és papok/ rendszeresen összejöttek, hogy segítsék egymást Jézus követésében és az Evangéliumot Charles de Foucauld szellemében éljék. A Világi Testvériség ma minden kontinensen jelen van és minden évben új csoportok jönnek létre. Ez a „Család” legnagyobb létszámú csoportja.

Ennek a csoportnak szívében kialakult az a szokás, hogy a papok egymás között találkoztak azzal a vágyal, hogy papi szolgálatuknak Charles de Foucauld evangéliumi lelkülete adjon ihletést. Így jött létre 1951-ben a papi Egyesület, /Union/, amely 1976-ban a *Jesus Caritas Papi Testvériség* nevet veszi fel. Ma jelen van az összes földrészen.

Ugyanezekben az években fiatal keresztények szemlélődő életre kaptak meghívást, amelyet cölibátusban élnek meg, fogadalmakkal elkötelezve, ugyanakkor megőrizve a szociális, hivatásbeli elkötelezettségüket anélkül, hogy egy közösségben élt szerzetesi élet

formáját vennék fel. Marguerite Poncet körül kialakul 1952-ben a *Jesus Caritas Testvériség*. Hivatalosan mint női Világi Intézményt ismerik el.

1991-ben ebből a csoportból születik a *Charles de Foucauld Testvériség*, laikus asszonyok társulata, akik cölibátusban kötelezik el magukat.

A Jézus kistestvérei férfi közösségek tapasztalata alapján Voillaume atya azokra a közösségekre gondol, akik magukra vállalhatnák a Jó Hír továbbadását és emberi fejlődésük gondját a hátrányos helyzetben lévő népesség körében. 1956-ban az *Evangélium kistestvéreinek férfi közösségét*, majd 1963-ban az *Evangélium kistestvéreinek női közösségét* alapítja meg.

Beni Abbès-i találkozás 1955-ben és a Társaság

A Foucauld atyához tartozó csoportok e virágzása mellett szükségét érezzük egy „találkozásnak, amely konkretizálja a testvéri egységet a különböző hivatások tiszteletben tartásában és Károly testvér üzenete iránti közös hűségben” (Magdeleine kistestvér). Másrészt, a gyarmatosítás megszüntetésének összefüggéseiben, a csoportok, főleg Franciaországban, Charles de Foucauld-ban a keresztény civilizáció védelmezőjét igyekszik látni, a maghrebi népesség függetlenségi törekvéseivel szemben. Ezen kívül kívánatos lenne egy képviseleti rendszeren alapuló társulat létrehozása, amely reagálni tudna, és meg tudná mutatni, hogy az „egyetemes testvér” üzenetét nem lehet megmásítani és szándékaival ellenkezőleg felhasználni.

Tehát 1955 november 14. és 16. között egy összejövetelt szerveztek Beni Abbès-ben. A Szahara püspöke, Mercier érsek körül, aki helyet ad a találkozásnak, és Louis Massignon körül részt vesz még rajta Provençères érsek, Aix-en-Provence püspöke, aki kezdettől fogva barátja és támogatója a különböző csoportoknak, továbbá Duperray érsek, Montpellier püspöke, Peyriuguère atya és a különböző csoportok képviselői, gyakran az alapítók. Esmecsere és imádság jellemzi ezt a zárandok-találkozást. Itt elhatározzák a Charles de Jézus - Foucauld atya Társaság létrehozását. Célja: kifejezni a különböző csoportokat éltető lelkiség egységét, hivatkozva Károly testvér vallásos gondolataira és lelkiségére; megismertetni az alapítójuk arculatát és írásait; alkalomadtán megvédeni emlékét és üzenetét, amely különböző eltorzulásoknak van kitéve. „Elhatározzák, hogy a Jesus-Caritas értesítő füzet lesz az összekötő kapocs minden csoport között, mely közös lelkületüket fejezi ki.

A társulatot ma *Charles de Foucauld Lelki Családja Társaságnak* hívják. Rendszeresen nyitott új tagok felvételére. Nem lényeges jellemzője, de mégis érdekes, hogy mindezek az új csoportok Franciaországon kívül jöttek létre, először Európában, azután a többi kontinensen.

A "Család" még növekszik

1966 augusztus 1. a dátuma a *Názáret Kistestvérei* női közösség hivatalos megszületésének, Belgiumban, Gent-ben. Fiatal lányok egy csoportjáról van szó, akik a munkásosztály világában a JOC (Katolikus Munkásifjúság) által elkötelezettek, és akiket egyszerre inspirál Charles de Foucauld és Cardijn bíboros üzenete: megtalálni egy szerzetes életformát, amelyet az egyszerű emberek életében való osztozás jellemez, és egyben életükkel és tetteikkel hirdetni mindenkinek, akivel találkoznak, hogy „az életük többet ér a világ minden kincsénél”.

Még mindig a 60-as évek elején, Pedro Vilaplana-ra, Katalóniában (Spanyolország) nagy hatással van *J.-F.Six: Charles de Foucauld lelki útja* c. könyv és Peyriguère atya levelei. Körülötte fiatalok egy csoportja jön létre, akik életüket a házasságban az Úrnak szentelik – minden család egy testvériséget alkotva – vagy cölibátusban, kis testvériségben élve. Az első elköteleződések 1968-ban jönnek létre, a *Comunitat de Jesús*-t alkotva.

1969-ben, a Foligno-i egyházmegyében, a püspök elismer egy új közösséget, amely az egyházmegyéjében jött létre: a *Jesus Caritas Kistestvérei* férfi közösség, melyet Giancarlo Sibia alapított. Papokról van szó, akik szerzetesi közösségben, szoros testvéri életet akarnak élni, különböző lelkipásztori szolgálatot végezve az egyházmegye számára.

Több ezer kilométerre innen, Haitiban jönnek létre a *Megtestesülés Kistestvérei* férfi és női közösségei (az első 1976-ban, a második 1985-ben) Franklin Armand és Emmanuelle Victor körül. Ebben az országban, amelyet a szegénység és a különböző nehézségek jellemeznek, „Jézusért és az Evangéliumért parasztok akarnak lenni a parasztokkal” és az agrár világ előrehaladásán és evangélizációján akarnak dolgozni.

Közép-Afrikai Köztársaságban, a Bangui-i egyházmegyében, 1977-ben elindul egy szerzetes közösség, a *Jézus Szíve Kistestvérei* női közösség. A földkerekség egyik legszegényebb országában, melyet éveken keresztül politikai viszályok ráztak meg, az imának

szentelt, mindenkit befogadó testvéri jelenlét, önmagukat az emberek szolgálatába állítva, mindenki számára a békeesség helyét teremtik meg.

1980-ban, Kanadában, egy monasztikus közösség jön létre, a *Kereszt Kistestvérei* férfi közösség, amelyet Michel Verret atya alapított, (Frère Michel Marie de la Croix). Charles de Foucauld-t követve, klauzúras keretek között, családias testvéri életet akarnak élni, nyitottan a vendégfogadásra és a lelki kísérésre minden érdeklődő számára.

A családba felvett utolsó csoport Vietnámban jött létre a 80-as évek elején azzal a céllal, hogy egy Világi Intézmény lesz. A vietnámi név rövidítése *TSGTT*, ami annyit jelent, mint *A Szolgáló Jézus Misszionáriusai Világi Intézmény*. A csoport magában foglal egy férfi és egy női ágat, valamint egy társulatot.

A „Család” további legfrissebb tagja az *Evangélium Tanítványai* női szerzetesközösség Olaszországban, a Treviso-i Egyházmegyében, akik 2007-ben nyertek felvételt a Társaságba.

Íme, egy igencsak nagy család, ahhoz képest, hogy egy ember magányosan halt meg. És család mindazoknak a férfiaknak és nőknek, akik Charles de Foucauld-ban életüknek ihletőjét látják, akik nem találhatók a Társulat tagjainak egyetlen listáján sem! Más csoportok is léteznek, legtöbbször a helyi „Család”-ba integrálva. Csoportok eltűntek, mások alakulóban vannak. És sokan vannak, akik egyetlen szervezetnek sem tagjai; akik Charles de Foucauld-ban egy olyan személyt ismertek meg, akit az Evangélium és az emberség járt át, aki megérinti és újra indítja őket.

Ami a Társulatot illeti, összejöveteleket két évente tartják meg. A különböző csoportok felelősei részére ez egy jó alkalom arra, hogy találkozzanak és kicseréljék gondolataikat.

Két találkozás között a Társaság által választott csoport biztosítja a koordinációt. Sok éven át, amíg éltek olyan személyek, mint Provenchères érsek, Voillaume atya vagy Magdeleine kistestvér, erősen meghatározták ezeket az összejöveteleket és a Társaság életét. Még ma is a felelősök, – akik állandóan változnak –, számon tartják ezeket a rendszeres találkozókat: közösen próbálják Károly testvér üzenetét elmélyíteni és a csoportok által adott válaszok sokféleségét és gazdagságát felfedezni. Elismerni egymást különbözőnek, de a közös lelkiségtől lelkesülve, mint egy szivárvány, amelynek szüksége van minden színére, hogy teljes legyen a ragyogása!